

Sygn. akt VI Ga 21/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 marca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Andrzej Borucki

Sędziowie: SO Barbara Frankowska

SO Anna Harmata (spr.)

Protokolant: st. sekr. sądowy Joanna Mikulska

po rozpoznaniu w dniu 17 marca 2015 r. w Rzeszowie

na rozprawie

sprawy z powództwa: A. K. i B. K.

- wspólników (...) w M.

przeciwko: (...) Spółce z o.o. w T.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w Tarnobrzegu
V Wydziału Gospodarczego z dnia 26 listopada 2014 r., sygn. akt V GC 272/14

oddala apelację.

Sygn. akt VI Ga 21/15

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 17 marca 2015r.

Powodowie A. K. i B. K. - wspólnicy spółki cywilnej (...) w M. wnieśli o zasądzenie od pozwanego (...) Sp. z o.o. w S. kwoty 11.724,81 zł wraz z ustawowymi odsetkami i kosztami procesu.

W uzasadnieniu pozwu podali, że na zamówienie pozwanego dostarczyli pozwanemu beton towarowy B - 3,5 oraz B - 15 oraz podsypki cementowo - piaskowej na ogólną kwotę 11.724,81 zł. Należność nie została uregulowana.

W sprzeciwie od wydanego w sprawie nakazu zapłaty pozwany (...) Sp. z o.o. wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda kosztów procesu.

W uzasadnieniu sprzeciwu wskazał, iż kupował od powoda beton dostarczony na budowę, lecz towar był bardzo kiepskiej jakości, co było zgłaszane powodowi oraz że powód nie przedstawiał deklaracji zgodności na gotowy wyrób w dniu dostawy, wymagane dokumenty przesłał na zgłoszenie reklamacyjne.

Wyrokiem z dnia 26 listopada 2014r. Sąd Rejonowy w Tarnobrzegu zasądził od pozwanego na rzecz powodów kwotę 11.724,81 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwot: 9.630,75 zł od dnia 10 lutego 2014r., 2.094,06 zł od dnia 10 marca 2014r. oraz koszty procesu w wysokości 3.004,00 zł.

W uzasadnieniu powyższego wskazał, iż powodowie zgodnie z zamówieniem pozwanego dostarczyli pozwanemu beton towarowy B - 3,5 oraz B — 15 o wartości 11.724,81 zł, który został odebrany bez żadnych zastrzeżeń i następnie wykorzystany przez spółkę przy budowie drogi na trasie P. – M.. Powodowie wystawili faktury VAT nr (...) na kwotę 9.630,75 zł płatną do dnia 7 lutego 2014r. i (...) na kwotę 2.094,06 zł płatną do 8 marca 2014 r. Termin upłynął bezskutecznie, pomimo dodatkowego wezwania. Stąd też Sąd Rejonowy stwierdzając przesłanki z art. 535 kc zasądził kwotę objętą żądaniem pozwu tytułem ceny. Jak wskazał Sąd Rejonowy, brak było podstaw dla uwzględnienia zarzutów pozwanego. Pozwany nie udowodnił, że powodowie sprzedali mu beton złej jakości i że z tego powodu reklamował jakość towaru u powodów. Pozwany nie udowodnił, że powodowie sprzedali mu beton, który z uwagi na właściwości i parametry nie nadawał się do wykorzystania przy budowie drogi. O odsetkach Sąd orzekł na zasadzie art. 481 par. 1 i 2 kc, o kosztach na zasadzie art. 98 kpc.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany, zaskarżając wyrok ten w całości i wnosząc o uchylenie zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu Tarnobrzegu oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania za obie instancje.

W uzasadnieniu apelujący zarzucił, iż Sąd Rejonowy nie wziął pod uwagę, iż wszelka korespondencja kierowana od pełnomocnika powoda do pozwanego w tej, jak również w innych sprawach, pakowana jest w koperty, z których wynika, iż nadawcą nie jest radca prawny pełnomocnik w sprawie, a komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym w Mielcu. Ponadto pozwany zarzucił, iż pisma procesowe pełnomocnik powoda doręczał bezpośrednio pozwanemu z pominięciem sądu, pomimo, iż pozwany w tym czasie występował w procesie bez profesjonalnego pełnomocnika. Takie zachowanie zmierzało do zdyskredytowania pozwanego w opinii lokalnego środowiska bowiem po zmianie operatora pocztowego awizowane przesyłki odbierane są w kioskach czy w sklepach, bez zachowania tajemnicy korespondencji w zakresie osoby nadawcy i odbiorcy przesyłek. Niniejsze w ocenie pozwanego świadczy o tym, iż powód dąży do pogorszenia sytuacji pozwanego nie tylko w procesie, ale również na rynku lokalnym i stąd z uwagi na powyższe sąd winien uznać twierdzenia powoda za budzące wątpliwości.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja pozwanego nie jest uzasadniona.

W niniejszej sprawie powodowie dochodzili należności z tytułu ceny za sprzedany pozwanemu towar. Z toku ustaleń faktycznych, które poczynił w sposób prawidłowy, pełny i logiczny Sąd Rejonowy, wynikało, iż towar będący przedmiotem sprzedaży, został zamówiony przez pozwanego, dostarczony mu i przez niego wykorzystany. W odzwierciedleniu zawartej umowy sprzedaży powód wystawił dwie faktury VAT, a to nr (...) oraz nr(...) kolejno na kwoty 9.630,75zł oraz 2.094, 06zł (łącznie : 11. 724,81zł), które nie zostały przez pozwanego zapłacone. Pozwany nie kwestionował ani faktu zamówienia towaru ani faktu jego dostarczenia, w zarzutach podnosząc wadliwość dostarczonego towaru, polegającą na, jak wskazał, kiepskiej jakości oraz braku dostarczenia wraz z towarem wymaganych dokumentów. Sąd Rejonowy prawidłowo wskazał, iż pozwany nie przedstawił żadnych konkretnych i skutecznych zarzutów oraz okoliczności faktycznych i dowodów na ich poparcie. Zarzuty zgłoszone w sprzeczanie, również w ocenie Sądu Okręgowego, należało ocenić jako zbyt ogólne, nieprecyzyjne a przede wszystkim w żaden sposób nie wykazane. Pozwany nie podał, jakie cechy betonu miałyby wskazywać na jego jak określił to „kiepską jakość” i że niniejsze uniemożliwiało jego wykorzystanie, wręcz przeciwnie , przyznał , iż beton ten wykorzystał. Nie wykazał również zasadności zarzutów odnośnie braku dokumentacji, nie precyzując jej, tym bardziej, iż jak sam wskazał, została ona ostatecznie dostarczona. Oceny prawidłowości rozstrzygnięcia niniejszej sprawy nie zmieniał sposób, w jaki pełnomocnik powoda określił nadawcę na korespondencji skierowanej bezpośrednio do pozwanego, zawierającej pismo z dnia 25 września 2014r. Niewątpliwie odpis pozwu wraz z odpisem nakazu zapłaty został

doręczony pozwanemu przez sąd i do korespondencji tej pozwany się ustosunkował wnosząc sprzeciw. Istotnie pełnomocnik powoda pismo ustosunkowujące się do sprzeciwu (z dnia 25 września 2014r.) doręczył bezpośrednio pozwanemu w sposób wskazany przez apelującego. Do bezpośredniego doręczenia odpisu tego pisma pozwanemu pełnomocnik powoda nie był zobowiązany, obowiązek bezpośredniego doręczania pism dotyczy bowiem sytuacji w której po obu stronach występują pełnomocnicy profesjonalni (art.132 kpc). Niewątpliwie jednak pozwany korespondencję tą odebrał i zapoznał się z jej treścią. Stanowisko wyrażone w tym piśmie było zresztą powieleniem dotychczasowego stanowiska powoda w procesie. Tym samym brak podstaw dla stwierdzenia, iż niniejsze miało wpływ na rozstrzygnięcie sprawy , pozostawało bowiem bez wpływu na prawidłowość postępowania Sądu Rejonowego w zakresie przeprowadzenia postępowania dowodowego, ocenę dowodów, wywiedzenie zeń ustaleń faktycznych, a następnie na podstawie niniejszego rozważań prawnych.

Dlatego też Sąd Okręgowy orzekł jak sentencji na zasadzie art. 385 kpc.